

❖ راه حل ششم (راه حل مرحوم خوبی)

مرحوم خوبی در حل مشکل مطرح شده در طهارات ثلاث می نویسند:

حل این مشکل (که چگونه در طهارت ثلاث قصد قربت کنیم) تنها از دو راه ممکن است یکی اینکه بگوئیم طهارات ثلاث مستحب نفسی هستند و راه دیگر اینکه:

«قصد التوصل بها إلى الواجب، فانه أيضا موجب لوقوع المقدمة عبادة و لو لم نقل بوجوبها شرعاً، لما عرفت في بحث التعبدی و التوصلی من انه یکنی فی تحقق قصد القرية إتيان الفعل مضافاً به إلى المولى و ان لم یکن امر فی البین. و علیه فالآتی بالطهارات الثلاث بقصد التوصل بها إلى الصلاة أو نحوها فقد أوجد المقدمة فی الخارج و ان لم یکن ملتفتاً إلى الأمر النفسی المتعلق بها و قاصداً لامتناله، كما ان الآتی بها بقصد امرها النفسی موجد للمقدمة و ان لم یکن ملتفتاً إلى المقدمة.»^۱

توضیح:

۱. مکلف اگر کاری را به خاطر خدا انجام دهد، آن کار عبادی می شود (حتی اگر امری در بین نباشد)
۲. پس اگر مکلف به خاطر رسیدن به نماز (که مطلوب شارع است) کاری که انجام دهد، می توان قصد قربت کند. (حتی اگر توجه نکند به اینکه طهارات ثلاث استحباب نفسی دارند)

ما می گوئیم:

این بیان (در صورتی که آن را بپذیریم و از فرمایش مرحوم شیخ و اصفهانی چشم پوشی کنیم که تعبدی بودن را فرع وجود امر مستقل می دانستند) نمی تواند «لزوم» قصد قربت را ثابت کند. و لذا مرحوم خوبی خود در ادامه به بیانی صریح، به راه حل اول مرحوم آخوند باز می گردد.

۱. محاضرات فی أصول الفقه (طبع دار الهادی)، ج ۲، ص ۴۰۱.

